Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Afguder I-II

Citation: Drachmann, Holger: ”Afguder I-II”, i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 379. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann05tom-shoot-workid56871/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Og til Maalet en Gang skal Du række,
Hvor Du føler Dig selv som din Gud.

„Svage Mennesker" ! saa lød
Stedse Raabet mod vor Ære; —
Sæt mod Raabet Viljen
Til en Gud at være!
Hvad har Guderne forud for os, om vi mægted
At tro, hvad vi véd om vort Væsens Natur?
Det er Guderne selv, som har knægtet
Os ned mellem Lænker og Bur.

ANDEN AFDELING

Afguder.

I.

De havde den uhyre Himmel
Og Jorden, som Lystgaard, til deri at vandre,
Stjernernes straalende Vrimmel
Som Smykker at skænke hverandre;
De havde Banketter, de levede højt,
De saliges salige Skare,
Livet bekymred dem ikke en Døjt,
Menneskets Sorger og Smerter? — kun Pøjt;
Mennesket skulde dem tjene,
Og Livet evindeligt vare.

Dér sad han, Kroniden, med ravnsort Lok,
Sit Lyn han slynged blandt Mændenes Flok,
Kys han til Kvinderne slynged,
Ved Elskov han holdt sig forynget;
Aldrig han lærte sig Maadehold,
Stedse han Drifterne gav sig i Vold,
Snart til Matroner og snart til en Mø
Bejled han, vild som den fyrige Sø,
Hvor Svanen i Vellyst sig gynged.

Dér stod han, den Mester for Spillemænd,
Med Lyren af Guld mod den fremskudte Lænd,
Gudernes Last han forgyldte,
Og Jorden med Præster han fyldte;

Pythia rased i Dunstkredsens Nat,
Kvinderne græd, som han havde forladt;
Ofrenes Klager som Virak han nød,
Laurbær han plukked ved Pigernes Død,
Voldtægt sin Krone han skyldte.

Dér laa hun, Gudinden, paa Havets Skum,
En lokkende Blomst i det vandblaa Rum,
Hun lød de hundrede Navne,
Hun lod sig af Tusinder favne;
Konger og Hyrder, Trælle og Mænd
Alle hun drog til sit Leje hen,
Vugged dem ind i en koglende Drøm,
Skød dem saa ud i den rivende Strøm,
Hvor selv hun kun mægted at havne.

Dér brød han, den støjende Krigsgud, frem
Og fyldte med Larm det olympiske Hjem,
Tvedragten gik ved hans Side,
Det maatte vel Jorderig vide;
Stærk som en Okse og grov som en Stud
Fordred han stedse den svagere ud,
Yppede drukken blandt Bægrene Kiv,
Avlede Børn med Hephaistos' Viv, —
At tugte ham var vel paa Tide.

De havde den uhyre Himmel
Og Jorden, som Lystgaard, til deri at vandre,
Stjernernes straalende Vriimmel
Som Smykker at skænke hverandre;
De havde Banketter, de levede højt,
De saliges salige Skare,
Livet bekymred dem ikke en Døjt,
Menneskets Sorger og Smerter? — kun Døjt

Mennesket brød med sit Herskab;
Sligt kan ej evindeligt vare.

II.

Det gryr ad Dag. Bort vælter Dæmrings Kæmpe
De store Skyer, Guders Legetøj,
Og sletter ud paa Himlens Skifertavle,
Hvad der blev skrevet ned med barnlig Haand:

Utydelige Tegn og faste Streger,
Ibis, Ichneumon, Apis, Krokodil,
Stenstatuer, som sidde foran Sfinksen
Med lange, smalle Øjne uden Blik,
Og lade Sandet gennem Ørknen fyge.

Det gryr ad Dag; og store Stimer stryge
Bort for det blege Lys og skjule sig.
De fostredes i Mørket, og i Mørket
De leved, hersked, skræmmed Folk til Døde;
Nu jamre de for Offer og for Føde,
Men Dagens Kæmpe koldt betragter dem
Og vinker; — Solen stiger langsomt frem.

Se hisset ude holder endnu Stand
En Skare stolte Mænd og ranke Kvinder;
Kroniden rynker dybt den brune Pande,
Athene svinger Lansen, Ares Sværdet,
Og Phøbos tager Sigte med sin Pil.
Det hjælper ej; paa Flugten kun et Hvil,
Et kort, hvorunder Afrodite vrider
De gyldne Lokker over Havets Skum; —
Og tomt staar det umaalelige Rum.

Det klinger op med blide Melodier,
Der ringer Klokker over Bjerg og Dale,
Og alle Veje fyldes, alle Stier,
Af Folk, som kom at lytte til en Tale:
Om Underbarnet, der, af Kærlighed
Til Jordens Slægter, steg til Jorden ned
Fra Himlens lyse, rene, sorgfri Sale,
Lod af en Kvindes Skød sig føde, lod
De sorte Konger knæle for sin Fod,
Indlod i Strid sig med de stærke Præster,
Slog dem af Marken, lod sig slaa af dem
Til Gengæld paa en Galge, høj og stor,
Hvis Skygge falder vidt ud over Jord,
Hvor der er Plads til Templer, Rum for Præster.

Det ringer vidt og bredt; det klemter lydt;
O hvilken Strøm af Blod der dog er flydt
For dette skønne Sagn — for denne Lære,
Som kun *Naturen* mægter ej at bære!